

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

ЧОВЕК СЕ ОСТВАРУЈЕ У ЉУБАВИ

ШТА је то љубав? Доказано је правило да без љубави нико не може одрасти и бити срећан. Љубав и нежности су као зрак који дишемо да бисмо постали срећни и одрали. Љубав треба свако. И одрастао човек као и мало дете. Млади много маштају и говоре о љубави. То је разумљиво јер смо управо сусрели ту највећу тајну живота. Но и око нас свуда се говори о љубави: у романима, филмовима, ревијама, фестивалима, на радију, ТВу, на интернету, у разговорима... Морамо признати да се о љубави говори различито, па и којешта. Набројимо само понешто:

-Љубав је нешто дивно, неописиво.

-Љубав је игра, забава једнога лета, најчаробнија забава на свету.

-Љубав је пустоловина, привлачна авантура.

-Љубав је сексуално уживање, добијено или изнуђено.

-Љубав је егоизам, кад неко жели да добије нечију младост за своју срећу или ужитак.

-Љубав је бесмисао, 'глупост и лаж', велика илузија од које се човек врло брзо отрезни.

-Љубав је племенито жртвовање двоје људи једно за друго и за своју децу.

-Љубав је највећи задатак човека и највеће умеће живота.

Све те мисли о љубави не могу у исто време бити истините. Једна кућа не може бити у исто време и бела и сива и црна. Ко су људи који ми говоре о љубави? Какви су у свом приватном животу? Какво јамство доносе да им ја верујем? Зар ја као младић – девојка, могу допустити да ми други соле памет? Ако треба мислити о љубави, онда је важно мислити својом главом, тражити истину и пронаћи свој пут.

Неодговорни преко филмова, ревија, ТВ емисија, Интернета пуно пута не говоре целу истину. Нпр., не говоре о последицама слободне љубави. Ту су приче без краја.

Не говоре о патњи растављених бракова, о изгубљеној љубави и остављеним супрузима.

Не говоримо о патњама деце које остају без правога дома, без правих родитеља,

често доспеју на улицу, у дом, постају уличари, зависници дроге и алкохола, криминалци. Деца растављених родитеља носе ту рану целог живота. Статистике су на том подручју стравичне.

Не говоре колико је туге, безнађа и самоубистава због неодговорне љубави. Према једној статистици из Енглеске око 9000 самоубистава 3000 је због изневерене љубави.

Не говоре о каснијем животу оних који се играју љубављу, који мењају љубавнике. Кад једном покушају ући у брак, у животну љубав, понестаје им љубави. Целу младост играју се љубави, па ја више седа не могу узети к срцу. Нису кадри дубоко искрено доживети праву срећу у љубави.

Не говоре о томе да је новац разлог порнографији у новинама, филмовима и на телевизији. Трговина, рачун, новац, егоизам, то је цена којом се продаје криви појам љубави.

Међутим, верници као и неверници који су озбиљни и трезвени, љубав сматрају нечим великим, племенитим и верују да се у доброту мора одгајати, дозревати, и да је то највеће умеће. 'Не може се ништа постићи без понизности, храбрости, веровања и дисциплине.' (Ерих Фром)

О љубави говори прелепи хвалоспев љубави (1.Коринћанима 13), о љубави говоре бројна сведочанства младих.

Кад се сетимо својих родитеља из најлепших тренутака свога детињства и младости, кад помислимо шта су све учинили за нас, нашу браћу и сестре, ето то је љубав.

ЉУБАВ ЈЕ БОЖЈИ ДАР

За реч љубав, Писмо познаје више израза. Нажалост нису сви преводиви на српски језик. Писмо познаје њен најнижи

степен који ми називамо телесна љубав (ерос). Затим познаје љубав према ближњима, домовини, послу (филиа). Познаје љубав која је жртвовање и живљење за другога као што је брачна љубав или херојска љубав – каритас. И само у једном случају се употребљава грчки израз 'агапе' када св.Јован у својој првој посланици жели изрежи Божју нарав и тада каже: Тхеос те ахапе естин-Бог је љубав.

Тиме нам је свети писац заправо хтео рећи да Бог 'нема љубав', него да је Он сам љубав. Све наше љубави барем мало нешто у себи имају себично. Волим своју домовину, волим своју маму, волим свога пријатеља, волим своју кућу, волим свога дечка... Примећујете да је свугде нагласак на свој, мој, итд. А драги Бог је све створио из љубави и зато, како каже Свето писмо, Бог љуби сва своја створења тако што им се дарује.

У часу када би Бог престао љубити, ми бисмо престали постојати. Зато је разумљиво да је средишња тема вере ЉУБАВ.

Херман Хесе је изјавио: 'Волети и бити вољен, то је осећај који треба искусити.'

Поделићу са вама и цитат Далаи Ламе 14. 'Постоје само два дана у години када ништа не можете учинити. Један се зове јуче, а други сутра. Дакле, данас је прави

дан за волети, веровати, радити, и изнад свега, живети.'

Исус који је нама цели свој живот говорио да се љубимо и да нас чека нови живот, уочи своје смрти и одласка на небо, потврдио је то: 'Нову вам заповест дајем: љубите један другога, као што сам ја љубио вас' (Јован 13,34). Његов ученик Павле, гледајући живот Цркве, рекао је да ће много тога што се у њој догађа нестати: и јунаштва и пророштва. Све ће престати. Нестаће и света, али ће остати вечно љубав (упореди 1.Коринћанима 13,13).

Јасно ми је сада зашто Исус на почетку свога јавног живота није пошао учењацима ни свештеницима храма, него у Кану Галилејску к двоје младих да би посветио њихову љубав (Јован 2,1-12).

Љубав у светлу вере јесте предворје небеске љубави. Љубав синовска, мајчинска, родитељска, брачна, јесте припрема и школа за небеску љубав. Учимо давати, даривати... Сада уз патњу и напор. Сада несавршено, а у небу без напора, савршено.

Око нас се којешта говори о љубави. Нећемо да нам други доле памет о њој, других који то раде због новца. Одсад желимо у животу велику животну љубав. Да настане језеро, потребно је да поточић дуго тече у њу. Тај поточић, то су наше мисли, жеље, наше мале симпатије и снови. А пољубац? Ако је љубав нешто велико и озбиљно, а пољубац симбол љубави, онда ни он не сме бити игра, а још мање средство узбуђивања, него само изражај једне лепе љубави. Ко брзо дели пољупце, тај је јефтин човек. Тврђава која се сваком отвара није тврђава. У својим младалачким симпатијама паметно је избегавати све оно што по природи кратко траје, а не води правој љубави.

ГЛАС САВЕСТИ ЈЕ ГЛАС БОЖЈИ

НЕМОГУЋЕ је остварити људски живот без љубави и нежности.

Тако нас је створио Бог и зато је у нас усадио тако јасну чежњу и

јасан животан пут: љубити и бити љубљен. Бог, међутим, да човек може љубити, дарива му и слободу. Да ли сте икада размишљали да се не може спојити у један појам светло и тама или мрак, јер се они искључују. Где светло није мрак. Тако се и појмови и љубав и слобода повезују да је немогуће остварити љубав ако нема слободе. Слобода је одредити се за љубав. Бог је у нашу природу уписао и ону заповест: Љуби Господа Бога свога свим срцем својим, свом душом својом и свим умом својим, свом снагом својом и ближњега свога као самога себе. Павле ће рећи да је то сав Закон и пророци. И Бог жели да њега љубимо и прихватимо слободно. Окретање к Богу и прихваћање Бога јесте одлука наше вере и љубави према Богу.

Дубоко у нашем најинтимнијем ЈА Бог је 'сместио' компас који региструје ту нашу одређеност за Бога или против Бога. То је наша савест. Савест је онај глас Божји који у најдубљој нутрини нашега бића јасно говори: Ово смеш чинити, а оно не. Морални закон је уписан како апостол каже у 'наша срца'. Ако, дакле, младић или девојка у време самоодгоја жели да иде путем зрелости, онда је најважније одгајати властиту савест.

Савест је свето место у које се човек повлачи да разговара с Богом. У то свето место има приступа само Богом овлашћена особа, свештеник као лечник душе, али га и он мора поштовати чувајући исповедну тајну. Премда овако узвишен, савест је препуштена нашој

слободи. Човек се може и том Божјем гласу успротивити, може одлучити против савести, може је запустити, не неговати. Толика је његова слобода, али и одговорност која проистиче из те слободе. Ни пред собом самим човек не може и не сме остати равнодушан. Било би то превише неодговорно и несвојствено разумном бићу које је створено на слику Божју.

Савест се може упоредити с врло нежном биљком. На биљку утиче сунчева топлина којој се она отвара, али и мраз који је може уништити. Тако је и са савешћу. Има људи који су однеговали чисту савест, осетљиву на зло, која одмах препознаје и избегава. Има и оних који су запустили савест те она више не разликује добро и зло. Често чине зло и то сматрају добрим.

Савест се чисти одгојем и самоодгојем. Као што лепи врт не расте сам од себе него га неко уређује, тако и правилно обликована савест јесте плод настојања и залагања. Први за то одговоран јесте сваки појединац, а потом сви они који имају било какву везу с одгојем.

Самоодгој је надасве важан чинилац добро обликоване савести. Савест почива на два стуба: разуму и вољи. Сваки би човек требао ангажовати разум да упозна истину и вољу да буде толико јака да може следити оно што је разум спознао као добро.

Психологија нас учи о току дозревања који човекова савест мора проћи да би се он могао у слободи и одговорности исправно одлучити. Први, још веома примитиван предоблик савести јесте савест навике у раном детињству. Ако родитељи с љубављу прихватају своје дете, оно прихвата одрицање и одступање од нагонских тежњи и прилагођава се понашању и јасним заповестима родитеља. Наредни степен је ауторитативна савест и савест поистовећивања. Одгајани се тада

поистовећује не толико с речима и заповестима, колико са живим примером својих родитеља и других љубљених особа које за његов живот представљају безусловни ауторитет. Тако долазимо до унутрашњег прихватања таквих примера.

Трећи степен је лична одговорност и властито просуђивање у бурно младалачко добра дозревања младих човек спознаје своје самопоштовање и наслућује да не сме бити одраз своје околине него да треба сам обликовати свој живот. Градећи на том дозревању човек стиже до зреле савести када више није пресудно шта цели свет ради, сада је пресудно питање што сам ја сам себи дужан. Овде ауторитет родитељске куће, Цркве и друштва може помоћи да човек дозрева али само ако се те вредности живе.

Једна је међутим, битна компонента верничке савести а то је спознаја да Бог не спречава пуни развој његовог јединственог живота, него да га Бог управо на тај живот позива. У верничкој повезаности с Богом човек се не осећа Божјим планом, него ослобођеним за властиту одговорност. Вредности добра и упућивања на добро, схватају се и прихватају лично као Божји позиви упућени личном животу. То је онда права хришћанска савест.